

eseményei, hírei, mondanivalói

ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia ezt az évet Árpád-házi Szent Erzsébet jubileumi évének nyilvánította abból az alkalmából, hogy születésének 800. évfordulóját ünnepeljük. Arra a kérdésre keressük mi is a választ, hogy mi tette őt „Európa szívévé” és miért annyira vonzó ma is személyisége. Példája abban erősít minket, hogy „minden életállapotban lehetünk önmagunkat is gazdagító ajándék mások számára.” (MKPK körlevele)

Olyan életkorban, amelyben mások még az elindulás és szárnybontogatás nehézségeivel bajlódnak, ő már a tökéletes szentség ígézetben ragyogott kortársai előtt. Mint hajadon, mint hűves és mint özvegy egyaránt mintaképe volt a keresztény tökéletességnek. Ebben és a másoknak alzáttal való segítségével szeretném én magam is követni.

Példaképnek tekinthető még sziklaszilárd hite, mert az életében felmerülő nehézségek ellenére is megőrizte Istenbe vetett hitét.

Szent Erzsébet 1207-ben született a sárospataki királyi várban. Apai és anyai ágon egyaránt királyok családból származik. Atyja, II. András király, anyja a német andeches-meráni család sarja. Szülei mindig készségesen követték az egyház parancsait, így Erzsébeten is már korán, kicsiny gyermekkorában megmutatkoztak a későbbi életszentség jelei. Ahogy gyógygni kezdett, már imádkozott, s még játékát is imádsággal igyekezett megszentelni. Ha játék közben nyert valamit, azt

azonnal szegényebb sorsú társnőinek adta.

Már négyéves korában Wartburg várába került, hogy leendő vőlegényével együtt nevelkedjék. Szüleinek, testvéreinek és játszópajtásainak szeretőköréből egyszerre idegen emberek közé jutott, ahol magányosnak és elhagyottnak érezte magát.

Édesanyja szömyű halálának híre (1213) még jobban megrendítette és még teljesebb magabizonyulásra készítette. Nagy magárahagyatóságában az imádság volt egyetlen vigasz. Vőlegényének, az ifjú Hermann grófnak hirtelen halála (1216) keményebb próbának vetette alá. Ellenzői ugyanis most már nyíltan ellene fordultak és kolostorba adását, illetve hazaküldését sürgették. Az öreg tartománygróf úgy döntött, hogy Erzsébet másodsülött fiának, Lajos grófnak legyen a jegyese. 1221-ben fényes menyegző keretében egybekeltek. Erzsébet Istenhez tartozása csak ezek után bontakozott ki teljes szépségében. Különösen imádságos életében mélyült el nagymértékben. Az imádság mellett kemény önsanyargatást gyakorolt. A szegényeknek bő alamizsnát osztott, s ha pénze kifogyott, ékszereit és drága öltözékeit is nekik ajándékozta. Erről a tetteről emlékezik meg az ismert rózsalegenda is.

Az elhagyott és nyomorék gyermekek számára menhelyet állított, ahol maga gondozta őket. Hasonló szeretettel fonta körül a betegeket. Minden fekélyes betegen, leprásban a szenvedő Krisztust látta és ápolta. Ez a mélyebb értelme a férje ágyába fektetett bélpoklos legendájának is: amikor Lajos gróf az ágy függőnyét széthúzta, a várt leprás helyén magát Krisztust találta.

Férje 1227-ben kereszties hadjáratba indult, de mielőtt hajóra szállhatott volna, súlyos járványban vesztette életét. Erzsébetet férje halála után elűldözték Wartburg várából. Eisenach városban senki nem merete befogadni, télvíz idején egy rozszant őlban volt kénytelen menedéket keresni három kis gyermekével. Ekkor is az Údvözítőre gondolt. Hősiesen állotta a harcot akkor is, mikor gyermekeitől is meg kellett válnia, s mindenkitől elhagyatva két keze munkájával kellett kenyerét megkeresnie.

Eletének utolsó éveit Marsburgban töltötte. Ottléte alatt mindjobban bekerült a ferences mozgalom sodrába és egyre jobban megtanulta az assisi szentek szemével nézni a világot. Huszonnégy évesen az Údvözítő tudtára adta: „most jöjjön hozzám”. Néhány nap múlva megbetegedett és 1231. november 17-én ének, öröm és illatár közepette lelke bement az Ur Krisztus örmébe.

1235. május 26-án szentté avatták. II. András király megérte, hogy a szentek sorába tisztelhetne kedves gyermekét.

Érj Erzsébet 10. Goszt tanuló

A SZENT GELLÉRT-DÍJ KITÜNTETETTJE

Ábrahám Imréné a Szent István Egyházi Iskola újraindítása óta tanítja intézményünkben a magyar tantárgyat: megismerteti tanítványainkat a helyes és szép beszéddel, valamint elmélyenő irodalomóráin tudással és érzékenységgel gazdagodnak diákjaink. Négy ballagó osztály osztályfőnökeként és számos műsor betanítójaként, szervezőjeként iskolánk „lelke” a kezdetektől fogva. Volt már igazgatóhelyettese intézményünknek, a tanítás mellett korzulensi feladatot is vállalt. Talán legemlékezetesebb műsorai közül a Szent István életét feldolgozó előadás, amit maga Gyulay Endre püspök atya rögzített videóra, ebben az évben pedig személyesen Kiss-Rigó László püspök atyától vehette át a jeles kitüntetést.

- *Igazán megtisztelő lehet ilyen rangos elismerést kapni. Mit jelent számára ez az érem?*

- Természetesen sokat jelent, mert noha az ember nem a kitüntetésért dolgozik, mégis jólesik, ha megtisztelik. Különösen az megható, hogy Szegeden a Fogadalmi templomban a Szent Gellért napi ünnepi szentmise keretében a püspök atya kezéből kaptam az emlékérmét.

- *Talán sokan nem tudják, hogy mi munka és fáradság van a tanításban...*

- Nekem a tanításról nem a munka és nem a fáradság jut eszembe, inkább az ismeretek átadásának öröme. Nálam a tanítás ott kezdődik,

hogy minden gyermekkel próbálok elfogadtatni magam, és ezt csak személyes megszólítással tudom elérni. Minden tanulónk értékes ember, ebből a felfogásomból soha nem engedek. Ezt a jót igyekszem megtalálni bennük...

- *Milyen kedves élményeid kötnék ehhez az iskolához?*

- Nagyon örülök ennek a kérdésnek, mert végre elmondhatom, hogy szinte az egész életem ide kötődik a Szent István térhez. Az Árpád utcában laktam gyermekkoromban, ide jártam általános iskolába az öreg épületbe, félévem is környékbeli volt. Fiatal pedagógusként ebben az épületben tanítottam, és már 15 éve az egyházi iskola tanára vagyok, de nemcsak az iskola köt ehhez a környékhez, hanem a templom is, hiszen mind az öt gyerekem itt cserkészkedett, az ikrek ide is jártak iskolába, Gizella itt érettségizett, a kisunokám, Tomi pedig itt első osztályos.

- *Emlékezetes pillanatok például, amikor még a kezdet kezdetén kirándulni mentünk, nomád körülmények között aludtunk, de szívesen emlékszem vissza a tavalyi genchsáti kerékpáros osztálykirándulásra is, valamint egy életreszóló emlék számomra, amikor Csíksomlyón majd' 50 kilométert gyalogoltunk a püspöki szentmise helyszínéig. Utközben hegyre föl, hegyről le, néha már úgy éreztük, hogy kihagy a lélegzetünk, de a következő pillanatban újra erőre kaptunk. Mondták a helybeliek, hogy semmi bajunk nem lehet, mert Mária kőtényében vagyunk...*

(folytatás)

Több Telik Tőlünk

Bella Magdolna iskolánk tanulója volt az „újrakezdéstől” fogva, akkor negyedik osztályba járt. Éveken keresztül kitűnő tanulónk közé tartozott, de ismerhetjük úgy is, mint egyik kiváló fuvolistánkat a tanévnyitói és tanévzáró ünnepségekről. Tudjuk róla, hogy kiváló szorgalmú, céltudatos lány volt, aki mindig orvos akart lenni. Azóta valóban orvos lett, s mostanában városunk kórházában intenzív-aneszteziológus rezidensként dolgozik.

- Mít történt azóta veled, mióta elballagtál iskolánkból? Mit lehet tudni rólad a fentiekben kívül?

- A Szegei Tudományegyetem Általános Orvostudományi Karára sikeres felvételi vizsgát tettem, majd itt töltöttem életem következő hat évét. Sokat kellett tanulni, érthető módon magas volt a követelmény, hiszen emberi életet bízunk ránk. Nem volt könnyű hozzá szokni a tempóhoz, amit ott diktáltak nekünk. Kezdetben rossz volt, hogy nem jutott ránk egyénenként elég idő, figyelem, csak egy hallgató voltam a sok közül, akinek hirtelen minden külső segítség nélkül kellett megoldania felmerülő gondjait. Ez viszont alaposan felkészített arra, hogy elkezdjem önálló életemet, ami nem is olyan könnyű, mint korábban gondoltam...

- Mít takar az intenzív-aneszteziológus rezidens elnevezés?

- Az orvosi egyetem hat éve után általános orvosi diplomát kapunk, ezután lehet szakosodni. Következik egy két éves gyakorlóidő, ez a rezidensi időszak, ami arra való, hogy még több gyakorlati ismeretre tegyünk szert. Ezután a két év után még újabb három évet kell a szakmában dolgozni ahhoz, hogy szakvizsgát tehesünk, ezután kezdetünk el teljesen önállóan dolgozni. Az intenzív-aneszteziológusok az intenzív osztályon kezelik az életveszélyes állapotban lévő betegeket és emellett a műtőben altatnak. Én is ezt szeretném megtanulni.

- Miért éppen ezt a hivatást választottad? Volt-e előtted példakép?

- Igen, az édesanyám is orvos. Én őt példaképemnek tekintem. Sokat segített nekem az egyetem éveim alatt és utána is. Ő már komoly gyakorlati tapasztalattal rendelkezik, emellett nagy türelemmel van a betegek iránt. Úgy érzem, nemcsak a szakma elsajátításában segíthet, hanem a betegekhez való hozzáállásban is lehet tőle tanulni.

Azért választottam ezt a pályát, mert régen is szívesen segítettem az embereknek. Különösen az aneszteziológus és az intenzív szak az, ahol gyorsan kell cselekedni, és közvetlenül lehet életet menteni. Remélem, meglesz az eredménye a befektetett tizenegy év munkájának.

- Mennyire vagy bizakodó? Manapság nem könnyű pályakezdő diplomásnak lenni...

- Fontos, hogy bizakodó legyek, hiszen ezt a hivatást csak úgy lehet eredményesen gyakorolni, ha optimistán állok hozzá. Bízom abban, hogy egyszer eljön majd az az idő, amikor a tudást és a felelősségteljes munkát megbecsülik, és nem kell a fiataloknak külföldre menniük ahhoz, hogy becsületes munkából meg tudjanak élni.

- Köszönjük szépen az interjút, kívánjuk, hogy megtaláld itthon a helyed, és hogy eredményesen gyakorolhasd hivatásodat. Érezd mindig azt, hogy érdemes fáradnod másokért!

(folytatás az előző oldalról)

- Ebből is látszik, hogy hatalmas élettapasztalattal rendelkezel. Milyen útravalót tudnál átadni egy most pályakezdő fiatalnak.

- Minden nap újra kell kezdeni, minden nap új kihívás, nem lehet „rutinból” tanítani. A tanítás mindig igazi örömforrás volt a számomra. A legszebb dolog egy tanár életében, ha úgy tud tanítani, hogy a gyerekek elfogadják tőle. Vagy akkor, vagy az életük későbbi szakaszában. És mindezt Isten segítségével. És kedves Ildikó, te, aki ezt a cikket írod, engedd meg, hogy egy egyre érlelődő gondolatot megosszak veled és mindenkiével, és ezt mondhassam neked: „elöttem az utódom!” Így legyen!

- Köszönjük a szép gondolatokat, gratulálunk az elismeréshez. Igazán büszkék vagyunk Rád. Kívánjuk, hogy legyél még sokáig ugyanilyen mosolygós, életvidám, derűs, mint mindig...

KREATÍV JÁTSZÓHÁZ ÓVODÁSOKNAK

Számunkra nemcsak iskolásaink fontosak, gondolkodunk leendő iskolásainkra is. Már második éve tartunk rendszeresen foglalkozásokat gyerekeknek. Hathetente szombaton 10-12-ig játszunk az óvodásokkal, sokféle tevékenységgel fejlesztjük emlékezetüket, figyelmüket, fantáziájukat. Számunkra ez szórakozás, hasznos és vidám időtöltés: alkotunk, számolunk, mesélünk, énekelünk együtt, közösen. A jelenléte nem az iskolaválasztást jelenti, nem kötelez semmire, csak arra, hogy a gyermekek jól érezzék magukat, gazdagodjanak, fejlődjenek. Ebben az évben a teremtés témakörén keresztül ismerkedünk a növények és állatok világával, közvetlen és távolabbi környezetünkkel. Közösen tevékenykedünk: színezzük, növényeket ültetünk, ragasztunk, díszítőelemeket készítünk.

Foglalkozások lesznek még január 13-án, február 3-án, március 17-én. Decemberben Mikulásra (december 5.) és karácsonyváros ünnepélyünkre (december 10.) hívjuk az érdeklődőket, ahol kisebb-nagyobb iskolásaink műsorát élvezhetik vendégeink. Tavasszal farsangolni és a húsvétváros iskolai ünnepségünkre várjuk az érdeklődő kicsiket szüleikkel együtt.

Tanító nénik és bácsik

A Diákolimpia számomra kiemelkedően fontos, hiszen régen, alsós korom óta versenyszerűen úsztam, de ötödik osztályban a tanulás miatt kénytelen voltam abbahagyni. Ezúttal szülővárosomban, Hódmezővásárhelyen vehettem részt a megyei úszóversenyen. Az úszás mindig fontos szerepet játszott az életemben. Sajnálom, hogy abba kellett hagynom a versenyzést, de az iskolai szakkör kereteim belül fel tudtam készülni erre az alkalmi versenyre. Természetesen örülök a helyezésemnek, hiszen nem volt könnyű eljutni ideig: a versenytársaim is mind jól úsztak, és szerintem mind egyikük rendszeren helytállt.

Nagyon jó érzés volt újra a dobogón állni, még akkor is, ha csak 3. helyezett lettem.

Oláh László 10. G oszt. tanuló

Isten gyermeke vagyok!

Rajzolta:

Jáksó Gabriella

6. a oszt. tanuló

Riádjya a Szent István Egyházi Általános Iskola és Gimnázium, Szent Gellért Diákotthon Mako,

Szent István tér 14-16.

Telefon: 06-62/213-052

e-mail:

egyhaziisk.mako@freemail.hu

web:

www.szisztvan-mako.sulinet.hu

Felelős szerkesztő:

Héjja Margit Alis

Szerkesztők:

Mészáros Ildikó,

Varga Istvánné

Fotó: Majoros Márton

Tördelőszerkesztő:

Hudák Szabolcs